

<p>Srceparaju? a pri?a jednog na?eg daije kojem je sin preselio na Ahiret dok je studirao u Medini</p> <p>Po?injem ovu svoju isповijest radi sebe, ka?u da je lak?e kad ?ovjek ispri?a svoju bol. O?enio sam se mlad i Allah mi je dao dvije djevoj?ice. Kao ve?ina roditelja, po?elio sam imati mu?ko dijete. Uzvi?eni Allah ispunio mi je ?elju: u Medini, gradu Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, dobio sam sin?i?a. No, na ovom svijetu sre?a kratko traje a isku?enja vrebaju sa svih strana. Jednog dana, opazili smo da sa sinom M. ne?ta nije uredu. Ote?ano je disao, pa ?ak je i svijest gubio. Odnio sam ga u bolnicu u kojoj se rodio. Doktori su konstatirali da je njegovo zdravstveno stanje veoma te?ko i da mora u odjel za intenzivnu njegu. No?ne tmine prekrile su Grad svjetlosti,?</p> <p>a u jednoj bolnici bespomo?ni Allahov rob gleda patnju svog djeteta i ne mo?e ni?ta u?initi. Niko ni?ta ne mo?e u?initi. Svi smo pred Allahom bespomo?ni. Sin M. udarao je nogama uslijed velikih bolova i borio se, upravo tad, sa smrtnim mukama ? ali to nisam znao. Kad je otkucala pono?, morao sam po?i ku?i, da utje?im suprugu i ulijem joj nadu u povoljan ishod lije?enja, a ista ta nada bila mi je i samom potrebna.</p> <p>Spavao sam istrzanim snom. Ujutro sam imao ?udan osje?aj. Ne bih rekao da je to bila slutnja, naprsto se nisam lijepo osje?ao. Oko devet sati ujutro oti?ao sam u bolnicu, ne slute?i nepovoljne vijesti. Uspeo sam se na tre?i sprat, tamo gdje sam sino? ostavio sina ? nije tamo bio. Medicinsko osoblje ni?ta mi nije govorilo, pa sam po?ao direktoru (vlasniku) bolnice. Primio me u svoju kancelariju pa mi je s okoli?anjem promrmljao: ?Tvoj sin je dolje!? Ali, vidjev?i da nisam razumio ?ta je htio re?i, jednostavno je, bez uvoda i utje?ne rije?i (svaka bi rije? bila suvi?na), kazao: ?Umro je!?</p> <p>Te njegove rije?i, tako le?erno re?ene, prosto su me ?okirale, nisam bio svjestan ?ta mi je rekao, pa sam mahinalno uzvratio: ?Allah je tako htio.? Vjeruju?i da se radi o nesporazumu ili pak o neukusnoj ?ali (?ovjek ?e sva?ta pomisliti i u sva?ta ?e povjerovati samo da odgodi trenutak suo?avanja s istinom), ostao sam, zakratko, sjediti u njegovoj kancelariji, ne misle?i ni o ?emu. Domalo sam pozvan da vidim dijete i da ga, ako ho?u, ja odnesem u gasulhanu koja se nalazila u blizini Poslanikove d?amije. Po?ao sam za medicinskom sestrom. Silazim niz stepenice, u podrum. Mrtva?nica. U jednom fri?ideru, u foliji, bilo je zamotano stvorenje koje se jo? ju?er smije?ilo i ispunjavalo ku?u rado?u.</p> <p>Uzeh ga u naru?je? Tek tad uvjerio sam se u gorku istinu: moj sin jedinac mrtav je, u to nema sumnje. Sa mnom je bio sa?aljivi student S.H., iskreni pomaga? u nesre?i ? nikad ne?u zaboraviti njegovo saosje?ajnost, niti ?u ikad zaboraviti da je plakao i u gasulhani dok sam, i s? pla?u?i, pomagao u opremanju djeteta.</p> <p>Gasulhana. Mjesto gdje ?e svako od nas, ja, koji ovo pi?em, i vi, koji ?itate, biti odnesen i opremljen za put bez povratka. Rekli su mi da ?e dijete odmah okupati, a da ?e d?enaza-namaz biti poslije ikindijskog namaza. Gladio sam ru?ice svog sin?i?a, kupaju?i ga, ljubio ga po licu, po rukama? Posljednji put pogledao sam njegovo lice i umotali smo njegovu malu glavu u kefine.</p> <p><span style="font-size: 12pt;">Odlazim ku?i, da

saberem misli i pripremim se za djenaza-namaz. Supruga jo ne zna da svoje voljeno dijete vije nikad ne?e uzeti u naru?je. Poku?ao sam se hrabro drati kad sam u?ao u stan, ali? Supruga me upitala: ?Kako je M.? Zagrljio sam je i rekao: ?Bolje mu je sad.? Pro?la je cijela vje?nost dok sam smogao snage da joj ka?em onu kobnu rije?, poslije koje se ru?e svi snovi i prestaju sve nade na ovom svijetu, rije? poslije koje ?ovjeku samo dragi Allah ostaje kao utjeha. ?Mrtav je?, kazao sam, isto onako jednostavno kao ?to je i meni vlasnik bolnice rekao. ?Nema vije na?eg M., kazao sam. Zaplakala je, gorko, neopisivo te?ko, onako kako majka zapla?e kad ostane bez svog dojen?eta. Zajecala je ucviljena, i nije je ni?ta moglo utje?iti. Volio bih da je iko drugi, a ne ja, mogao prenijeti ovu stra?nu vijest mojoj supruzi.

Brat S.H. do?ao je po mene pola sata prije ikindijskog namaza. U Poslanikovoj, sallallahu alejhi ve sellem, djeniji uveli su me na prednja, ?eona vrata, da bih odmah po zavr?etku namaza ponio djenazu. Poslije farz-namaza, mujezin je oglasio da ?e se klanjati djenaza-namaz, ?eni i djetetu. ?ijem djetetu, zapitao sam se ?uv?i te mujezinove rije?i.

Tvom djetetu, bespomo?ni Allahov robe, koji stoji? u safu i ?eka? da imam donese tekbir i da klanja? namaz koji ?e trajati tek nekoliko minuta, a tebi ?e se ?initi da si stra?nu vje?nost proveo u safu, dove?i za svog sina. Poslije namaza, uzeo sam ga u naru?je i ponio prema mezarju el-Beki, mezarju u kojem su ukopani na?i velikani, ashabi, drugovi u djenetu, ako Bog da, i mnogi drugi ?estiti vjernici. Volio bih da je mezarje bilo jo? dalje, da se dru?im s mrtvim sinom, jer sam znao da je to na?e posljednje dru?enje, na ovom svijetu.

Nimalo nisam ?urio, premda je sunnet da se djenaza nosi ?urnim korakom; onu su ?enu ?urno odnijeli, ja sam ostao iza njih. Nose?i svoje ?edo prema djenetskoj ba?i (in?allah), molio sam Allaha da ga u?ini mojim zagovornikom na Danu kona?nog polaganja ra?una. Nosim svog sina, sve manje i manje ostaje do mezarja. Sti?em do rake. Srce mi se ste?e, Zemlja mi tjesna postaje. Prisutni spusti?e ?enu u kabur, stavi?e je u udubljenje sa strane, prema sunnetu, i jedan ?ovjek, koji bija?e dolje, zatvori udubljenje ?erpi?ima? Zatim se meni obrati: ?Dodaj mi dijete!?

Snebivaju?i se pru?ih svog sin?i?a M., ali ga vratih: nisam smogao snage da se od njeg odvojam, privio sam ga na grudi i plakao, jecao, znaju?i da se od njega moram rastati, zauvijek. Nisam razabirao ?ta mi ljudi govore. ?uo sam samo da mi je neko od prisutnih rekao: ?Dodaj ?ovjeku dijete! Ovo je isku?enje na koje te Allah stavio!? ?ekam. Nadam se da jo? nije sve izgubljeno, mislim da se mo?e ne?ta dogoditi, bilo kakvo ?udo, bilo ?ta?

Na koncu pru?ih onom ?ovjeku malo i ?isto, grijesima neuprljano tijelo, umotano u bijele kefine. Tako mi Allaha, Gospodara nebesa i Zemlje, ?im je onaj ?nestrpljivi? ?ovjek uzeo dijete iz mojih ruku, osjetio sam da sam doslovno pola srca u onaj mezar dao. Za mene je djenaza bila zavr?ena i nisam vije mogao ostati na mezarju, stani?tu koje nas ?eka. Sa mnom je, da me utje?i, po?ao student S.V. Ni njemu nikad ne?u zaboraviti utje?ne rije?i koje mi je uputio.

Ostavio sam dio svog srca u prelijepoj Medini, Gradu svjetlosti, nadaju?i se da ?emo, kad nas Sveznaju?i Allah o?ivi i bude s nama svi?ao ra?une, biti po?te?eni kazne i uvedeni u zanosni djenet, zajedno sa svojim sinom M.

<p>ivot je tekao dalje, a ja sam utjehu nalazio u namazu i obra?anju Uzvi?enom Allahu. Neka je hvala Tebi, Allahu, Koji si nam dao priliku da padnemo ni?ice pred Tobom i da od Tebe, Blagodarnog i Svemogu?eg, tra?imo! Kasnije mi je dragi Allah (kako je lijepa i draga ova sintagma!) podario dva sina. Neka je hvala Plemenitom Allahu na blagodatima i na strpljenju koje nam je ulio, nema istinskog bo?anstva osim Njega, Njega obo?avamo, On je na? za?titnik na ovom i na budu?em svijetu.</p> <p>Va? dobromanjerni brat Ebu Danijal</p>